

TÂN·VĂN TIÊU·THUYẾT

TẬP

MÙA XUÂN

*Dépôt légal
Certifié 1000 ex.
Hanoi le 2.2.34*

*l'édition
Lequyphu*

LE-QUANG-THIỆP

Éditeur

N° 7 Rue Goussard — HANOI

2684

7 XII

AI MUỐN ĐƯỢC CAO HỒ-CỐT THỰC
AI MUỐN CHỮA HẾT NỌC BỆNH TÌNH

Cứ lại hiệu PHÚC - ĐÌNH PÈRE số 88 phố
Gia-Long prolongé mà hỏi

Bản-hiệu vừa mới nấu được hai thập cao hồ-cốt có tất cả hơn mười bộ xương, nấu rất cẩn thận sạch-sẽ, giá tính phải chăng, ai ai đã dùng qua cũng đều công-nhận là thực và rất thần-hiệu.

THUỐC LẬU PHÚC - ĐÌNH PÈRE
là một thứ thuốc rất công-hiệu, chữa một trăm người đều khỏi cả một trăm, uống không hại đường sinh-dục mà lại rút hẳn nọc, chỉ trong 6 giờ đã bớt nhiều, ai ai đã dùng qua cũng đều khen là tiên được.

Ngoài thứ thuốc lậu này, bản-hiệu đã mấy đời chuyên-môn nghiên-cứu các thứ thuốc chữa khỏi hàng mấy triệu người ngã nước, sốt rét, sốt nóng, lậu, tim la, phù, báng, cảm, cúm, rức đầu, đau sưng, đau tức, đầv hơi, đau bụng kinh-niên, đau da giầy, khái huyết, ho siễn, kiết-lị, băng huyết, khi huyết hư, hậu-sản, tê thấp, phong tấp, trẻ con cam sài và các thứ thuốc khác nữa, danh tiếng nổi khắp cõi Đông-Pháp và các nước; M. Gentizon và M. Vild, ingénieurs ở Paris có gửi giấy khen và bảo hiệu tôi gửi thuốc sang để ngài gửi thuốc đi các nước, ngài lấy bằng các nước cho M. Gille Georges Chánh Đoan Cầu-giát, M. Apostoli Chánh Đoan Hà-trai, M. Robert Kraemer ở service Santé Hongay và các quan tây khác có cho nhiều Certificat khen nhiều thứ thuốc rất hay, các quý chức tam kỳ gửi rất nhiều thơ và câu-đối sơn tạ ơn là tiên-được

Ở xa nếu ai cần thuốc, cứ gửi mandat 1\$00
về, hiệu tôi sẽ gửi thuốc ngay.

Thư và mandat xin đề :

PHÚC-ĐÌNH PÈRE dit TRẦN-VIỆT-BÍNH

BOULEVARD GIA-LONG N° 88 — HANOI — TÉLÉPHONE : 880

P

H

U

C

I

Đ

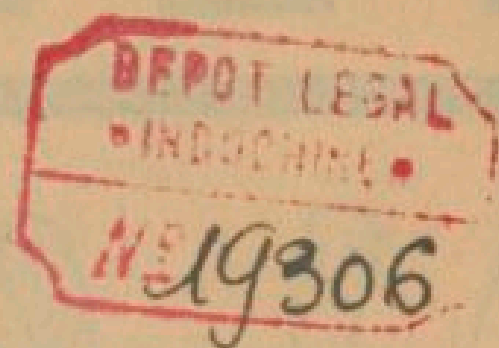
I

N

H

XUÂN ?

Xuân, một mùa đầu tiên
trong bốn mùa hằng năm.

Mùa xuân khác gì tuổi thanh-niên của ta, mà một năm thì có khác gì một đời người ta. Xuân, hạ, thu, đông, gồm đủ trong số ba trăm sáu mươi ngày, ắt hẳn ba vạn sáu nghìn ngày cũng là cái giới hạn bốn thời kỳ của đời người ta vậy.

Mùa xuân vui cười mát mẻ, tuổi thanh-niên cũng hớn hỏ, nhanh nhẹn kém gì.

Nhưng than ôi ! xuân bắt diệt mà tuổi thanh-niên phải hết. Xuân đi, xuân lại, xuân trải hết bốn mùa thay đổi xuân lại là xuân. Mà tuổi thanh-niên cũng đi, đi mãi, đi cho đến cõi già rồi đi thẳng...

Vậy thì xuân là thường vì xuân còn có mãi, tuổi thanh-niên là quý, quý vì nó hiếm chẳng có nhiều.

Của đã quý nhẽ đâu đành bỏ phí. Muốn cho tuổi thanh-niên, rồi ra nó quá đi một cách không đáng tiếc, thì, tuổi thanh-niên ta cần phải làm việc, làm việc tùy theo sức của ta, dù ta chẳng làm nổi những công cuộc vĩ-dại.

.....

Non nước vẫn còn, xuân chưa hết,

Đời người sống mãi được bao lâu ?

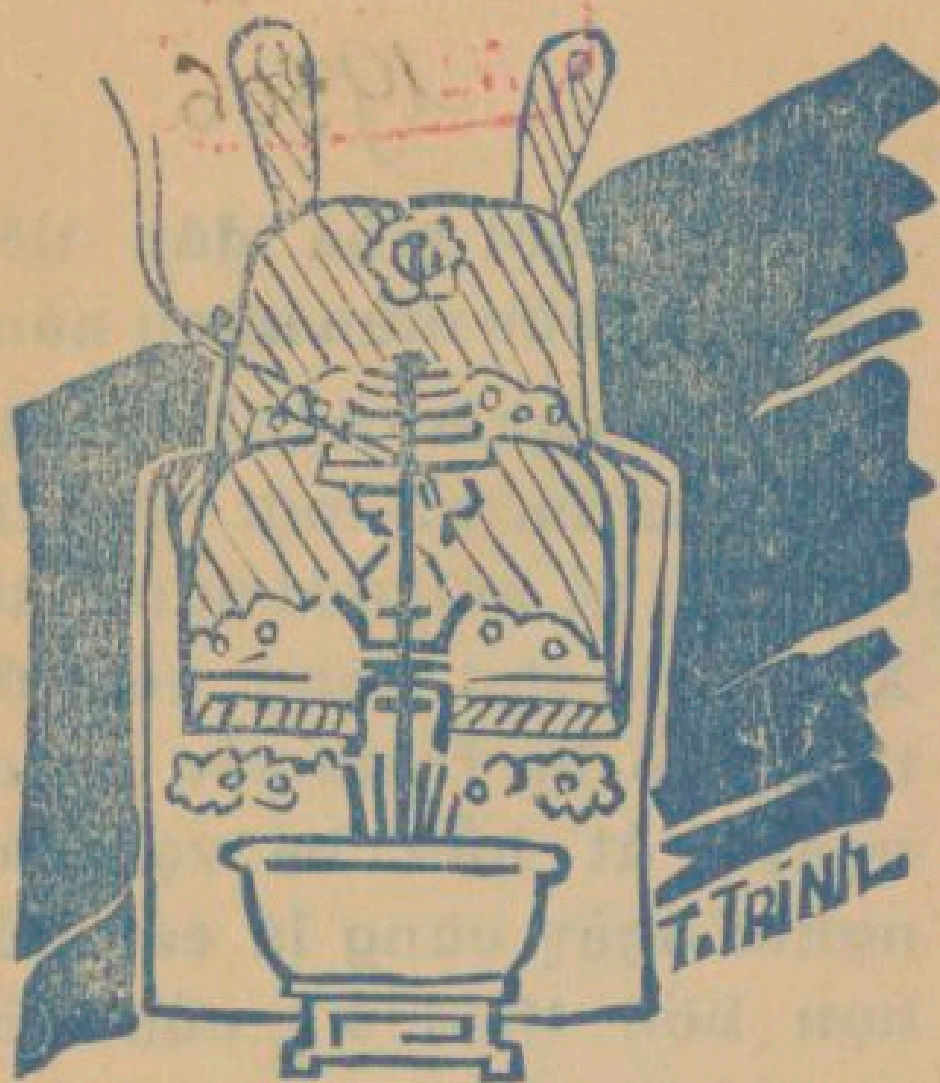
Trăm năm thắm-thoắt giải là mấy ?

Ngoảnh lại ngoảnh đi đã bạc đầu.

80 Indoch. Pièce
2684

LÊ-QUANG-THIỆP

TẾT

Tết! Buổi bình-minh của năm mới!!

Bùng mắt giầy chừa-chan một bầu hy-vọng, sau khi đã ném theo một ý nghĩ cuối cùng đề tiễn năm cũ đi. Ngày hôm qua người ta còn đang bận rộn về «dỗ lãi»; thế mà, sáng hôm nay ý tưởng ai nấy hết thấy chỉ trông vào những điều nguyện-vọng nó sắp đến nay mai...!

Ba mươi... mong một!!

Đã gọi là người thì không ai là không có chút cảm-hoài giữa khoảng hai ngày ấy. Cùng một lúc với năm cũ thở hắt ra lần cuối cùng, những cái ảo-mộng bất-tử của người ta ở

đâu cũng rầm-rập xô nhau kéo đến.

Năm nào cũng vậy, cứ vào khoảng lúc giao thừa người ta đã thấy 1 mối cảm-giác, sự cảm-giác muốn ném con mắt về năm vừa qua, cũng như một ngày vừa hết, trước khi đi ngủ, người ta thường ngẫm nghĩ xem cái ngày ấy hay là cái năm ấy nó đem lại cho ta những gì và nó đem đi của ta mất những gì?

Một năm đi—mười hai tháng trời đàng đàng, mà mỗi ngày là một cái dấu, chấm vào độ đường của nhân-loại—đem theo biết bao nhiêu giấc mộng, ảo-tưởng, hy-vọng tin-ngưỡng, tinh thần của người đời.

Lại cũng cái thời-gian ấy đi, để lại biết bao nhiêu nước mắt, đau-đớn, thất-bại cùng những cái khoái-lạc và những mẫu hạnh-phúc giả-dối. Nhiều người lo rằng mỗi năm một tuổi như đuổi xuân đi, mà cũng nhiều người lại mừng một năm đi là đời người bớt được một phần đau đớn.

Nhưng dù sao, đối với kẻ nghèo hèn cũng như đối với người đa-cảm, một năm là giải, phải biết hoài-cảm mà phải

tự-vấn lương-tâm: ta có thể
sướng hơn lên được không? ta
giàu hơn trước không? ta có
bỏ được tật xấu, những ý-tưởng
ngông-cuồng mà được đến gần
bên vị thần « Thập - toàn »
không? — Vị thần mà người
lương-thiện bao giờ cũng trông
đấy mà đi, bao giờ cũng cung-
kính mà tự bảo rằng: « Ta
mong được như ngài ».

Đó là những ý nghĩ hằng
năm giữa lúc giao-thừa của
những người khốn - khó và
những người đa-cảm. Tuy vậy
đến sáng ngày mồng một trong
những câu chúc nhau ào ào
như cơn gió thổi, cũng nảy ra
nụ cười tươi vì cũng hy-
vọng năm nay là năm cải-
cách, mọi việc đều hơn năm
ngoái.

Chúc mừng năm mới!!

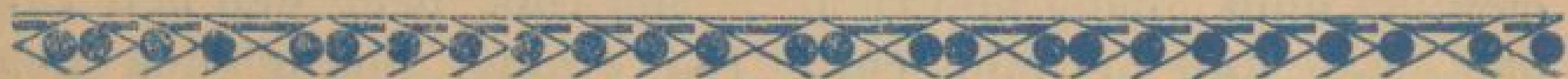
Chúc mừng cái hy-vọng phấp
phồng, chúc mừng buổi sáng
đông mới mẻ lúc đầu năm,
chúc mừng lời đã hứa, chúc
mừng cuộc đời sáng - sửa. Thế
rồi, đời còn, thì câu « chúc
mừng năm mới » cũng phải
còn, còn của kẻ sống bây giờ
và kẻ sống nay mai — không
kể những người đã vui sáu ba
thước đất, những người chán
đời và những người bị thất-
bại — vậy thì:

Chúc mừng năm mới! Tiến lên

Hằng năm, chỉ có những kẻ
nào mất nghị-lực thì mới để
xuân đi mà không tiếc, mà
than rằng: « ôi !!! xuân đi xuân
lại đem theo biết bao nhiêu
tiếng thở dài, sự buồn rầu và
nước mắt.....

(Trích ở Pháp văn)

TÂN-NIÊN

Một cái xe đạp mới có 5 \$ 50

KHÔI - THÀNH

132, Rue du Coton-Hanoi

Mới về máy tiện chạy bằng điện, đặt thêm máy mạ đồng,
mạ kền. Có lò sơn hấp.

Sơn mạ thành mới một cái xe đạp giá 5\$50. Bảo hành 1 năm
Sơn và lau dầu 1\$20.

Nhận tiện các đồ Ô-tô và cá: thứ máy rất hạ giá.

Khôi - Thành

Bông Hải-Đường

Sáng sớm hôm mồng một Tết, Vân - Minh và vợ — một cặp vợ chồng trẻ, ngồi trong nhà uống nước, ngắm trông ra vườn cảnh.

Gặp ngày xuân, tiết xuân mát, trời xuân đẹp, tuổi xuân ngăm vườn xuân, khoái-lạc nào bằng!

Vân-Minh đắm đắm hai con mắt mơ màng nhìn vợ, mấy sợi tóc mây đen nhánh lơ-thơ xõa xuống gần đôi mắt trầm ngư, khuôn mặt tròn trặn mồm mĩm trắng như tuyết, hai môi tươi như đóa hoa hồng hàm tiểu lúc sớm xuân. Vân-Minh ngồi ngắm cái vẻ đẹp mộc-mạc chưa tô son điểm phấn của vợ mà chình ngây người như say như tỉnh.

— Em Phượng!

Vợ Vân-Minh thấy tiếng gọi quay lại nhìn chàng một cách nồng nàn tình tứ, mỉm cười mà rằng:

— Sao anh lại còn gọi là em Phượng? Minh chứ.

Vân-Minh nhìn lại vợ bằng đôi mắt lẳng lơ mà đáp rằng:

— Anh muốn gọi thế vì anh muốn lấy lại cái tình xuân năm nọ.

— Thế bây giờ chẳng là tình xuân ư?

— Nhưng chúng ta đã lấy nhau rồi!

Bỗng tiếng pháo mừng xuân từ phía đồ hồi.

Tiếng pháo rứt, vợ Vân-Minh cất tiếng hỏi chồng:

— Anh nghe tiếng pháo hôm nay với tiếng pháo cười chúng ta hôm nọ có khác nhau không?

Hai tiếng pháo cũng đều vui vẻ cả, nó chỉ khác nhau ở chỗ đương mới và chỗ đã qua.

Vợ Vân - Minh nắm lấy bàn tay chàng đưa lên miệng hôn, rồi nàng chạy ra vườn, nàng đến bên cây đào tay vừa nhặt những chiếc lá héo vừa trông Vân-Minh mà toét miệng ra cười.

Cây đào bị lay động, những cánh hoa tàn đổ ối và những hạt sương chong như thủy tinh lác đác rụng xuống đầu và vai nàng, mà nàng không biết.

Một chốc nàng đến bên cây Hải-đường, những đóa hoa mơn-mơn như hé miệng tươi cười với nàng. Nàng tìm hồi lâu được một bông đẹp nhất, bèn ngắt rồi chạy vào, di vào mũi Vân-Minh. Vân-Minh đỡ lấy bông hoa ngăm nghĩa mà rằng:

— Chao ôi! Bông hoa đẹp lạ làm sao? đáng yêu làm sao? Sao em lại nỡ tay ngắt nó như thế, giá em cứ để mặc nó trên cành thì e phải lúc nào em

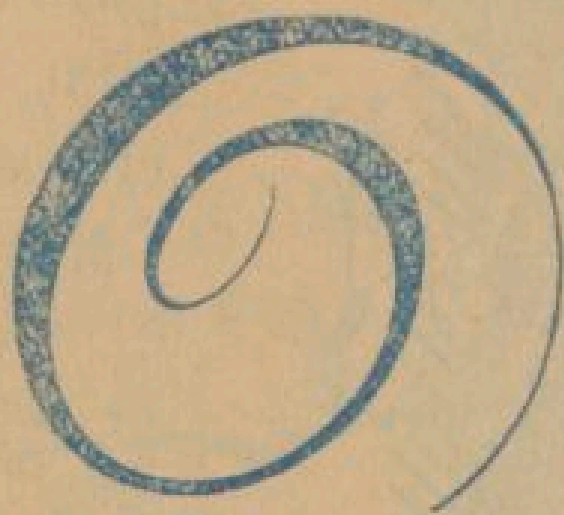
trông thấy cũng yêu mà nó được tươi tốt mãi không? Hoa trên cành mới quý, hoa lia cành có đượm sắc lâu lâu.

Bây giờ nó còn tươi tốt em gửi em hít, rồi đây đến chiều đến mai cánh nó tàn nhĩ nó phai, phỏng em còn quý nó nữa thôi?

Vợ Văn-Minh đứng ngây người ra nhìn chồng, rồi bỗng nhiên hai hòn lệ ngọc đọng đọng ở mắt, nàng gục đầu vào vai chồng mà thỏn thức:

— Than ôi! Kiếp hoa cùng với kiếp người khác chi?...

Lê quang-Thiệp

TỪ' NAY HẾT ĐAU ĐỚN BUỐT TỨC

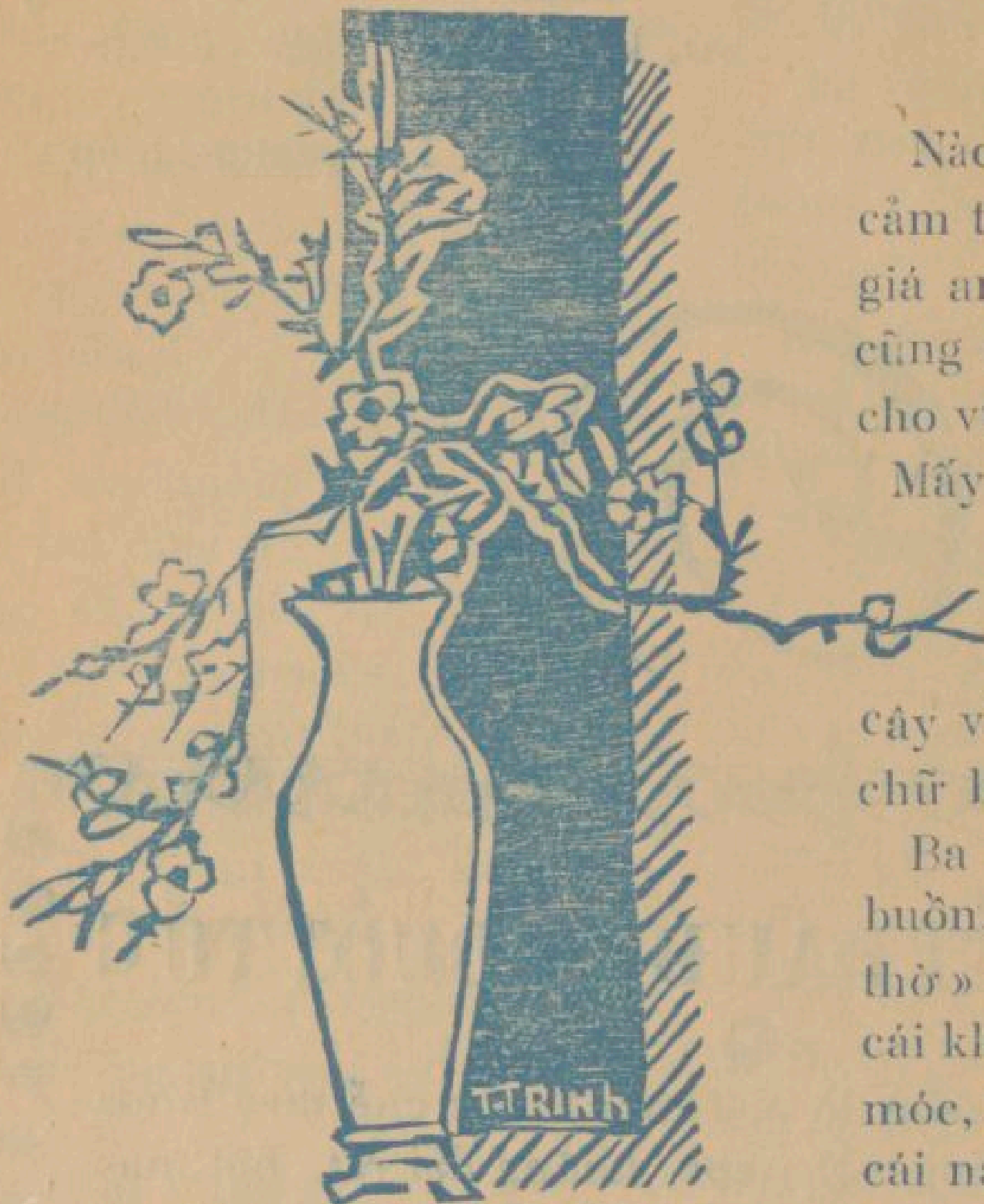
Thuốc lậu Thanh-hà là một môn thuốc chế theo Khoa học, uống vào không mệt nhọc, không đau rất, bất máu bất thịt như những thứ thuốc có ban miêu. Chỉ trong vài tiếng đồng hồ là thấy kiến hiệu ngay. Mới mắc (état aigu) dùng số 3; Kinh-niên (état chronique, goutte militaire, filaments) dùng số 7. Giá 0\$60 1 ống. Còn giang-mùi (syphilis); Hạ-cam (chancre mou) bệnh nào thuốc ợy chỉ trong tuần lễ là tuyệt nọc. Nhận chữa khoán không khỏi không lấy tiền tiền

HỎI TẠI :

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG

N° 55 -- ROUTE DE HUÉ -- HANOI

BÁN CHỦ'

Quanh năm chả sao, cứ đến ba mươi tết là hai mắt đỏ đờn làm một.

Ngồi nghĩ lẫn thần xem ai là người không lo tết.

Nghĩ đến anh Khan, thật buồn cười, lo chọn mắt cả năm, cứ tết đến lại nhàn hạ lắm.

Trông anh chẳng có vẻ gì là tết, mà đến thịt mỡ, rùa hành, thủy-tiên tranh pháo cũng khan cả.

Nào phải anh không có cảm tình với tết. Anh có lắm già anh có phép ước, thì anh cũng ước một năm mười tết cho vui..

Mấy hôm trước, ai ngược, ai xuôi, mặc; ở nhà anh cứ cặm-cui với cây viết.. viết kỳ bao giờ đủ chữ bán thì thôi.

Ba mươi tết nhàn quá hóa buồn, anh cũng đem « bán thờ » ra lau chùi kỳ-cọ. Trên cái khay chữ nhật, nào tiêm, móc, lọ xái, dọc lầu chả hạn; cái nào cái ấy gom góp ít nhiều cũng được lưng một chén sái. Ấy chẳng gì cũng đủ một bữa lất niên.

Quanh quẩn ngày ba mươi đã hết... giao-thừa! cũng «súp» đánh một giấc đến sáng mai cho khỏe khoản.

Lạch tạch đùng! Pháo tết cười ran. Khăn áo chỉnh tề, tay bung cái khay đen phủ vải đỏ, anh Khan lững-thững ra đi... đi bán chữ!

—Cạch! cạch! năm sớm, chúc mừng bà... Nhà chủ mở cửa.

cửa. Anh trao tay 1 mảnh giấy đỏ bốn chữ « nhất bản vạn lợi »

Sau khi « mở hàng » anh dăm xu, nhà chủ véo tí bánh chưng dán phứt vào tường. Ấy là một nhà buôn.

— Cạch ! cạch ! năm sớm, chúc mừng ông... Nhà chủ mở cửa, cũng được anh tặng mảnh giấy đỏ bốn chữ « thắng quan tiền chức ».

Lại dăm xu ! !

Anh đi rồi. Nhìn vào nhà đã thấy mảnh giấy phấp phới trên tường.

Ấy là nhà ông cạo giấy.

Sau ba ngày tết, anh Khan

ngồi làm cái tính chia : vừa com đen, com trắng cũng thừa đủ trong cái thúng « ăn chơi ».

Bài tính làm xong, anh lại kính cẩn cất vào cái cháp đèn rồi hai tay soa với nhau, anh vội vã đi theo ả Phù-dung vào cõi mộng.

Thả làn khói xanh lơ lửng vào khoảng không, anh Khan nhìn theo bằng đôi mắt lơ đãng chứa chan cái tình xuân rồi lần-thần nghĩ :

— Ước gì một năm mười tết nhỉ?

TÂN-NIÊN

Ai mắc bệnh lậu

Nên đến uống thử thuốc của hiệu Tế-Sinh-Đường số 67c phố hàng Bát-Sứ N° 67c Rue des tasses Hanoi) UỐNG THUỐC THẤY KHỎI MỠI giả tiền. Chữa đủ năm chứng lậu, thuốc uống rất nọc, không hại đường sinh dục, công hiệu như thần. Thuốc giang mai chỉ 4, 5 liều là khỏi hẳn.

CÓ PHÒNG KÍN KHÁM BỆNH

Tế-Sinh-Đường lại cho thuốc không lấy tiền trong một tháng các tật bệnh như thuốc rức đầu, đau bụng, đi lỵ, đi tả, ho, sán, khí hư, các thứ chấn kinh, cam, sài trẻ con vãn vãn...

XUÂN CẢM

Xuân về như dục tháng ngày
qua,
Qua lại tăng thêm cái tuổi già.
Xuân mới như vui cùng cảnh vật,
Mà sao riêng hận một mình ta. ?

Ấn sách vẫn vơ, một mình
hoài cảm, thấy xuân sang không
khỏi đau lòng. Xuân vừa qua,
xuân nay lại đến, rồi xuân lại
qua.

Chao ôi ! tuổi xuân mấy chốc
đã ra bạc đầu !

Trộm nghĩ : ngày tháng trôi
đưa, cuộc đời nghiêng ngửa, tri
thanh niên đương độ, nào biết
dùng vào những việc gì cho ích
quốc lợi dân... để mai sau không
đền nổi cùng cỏ cây cùng nát...

Kìa ngoài vườn hoa cỏ đua
tươi, màu xuân sắc như vui cười
cùng cảnh vật. Đời cảnh sinh
tình, bằng khuâng như nhắc lại
cuộc đời di-vãng, lại nhớ đến

mấy câu thơ cũ, vịnh hoa xuân
rằng :

« Xuân vừa qua, đã lại xuân,
Xuân qua, xuân lại bao lần
thương ai ?

Vườn xuân hoa rụng tả tơi,
Chơi xuân rồi nữa ai người tiếc
xuân !

Mây xuân che khắp trời xanh,
Gió xuân hiu-hắt, qua mảnh cội
ai !

Mưa xuân lác-đác mái ngoài,
Hoa xuân như cũng cùng người
ngán ngơ.

Tình xuân trăm mối vô tơ,
Duyên xuân đứt gánh cam chờ
tái sinh.

Cảm xuân chan chứa bao tình,
Sầu xuân chât nặng một mình
riêng mang.

Mộng xuân hôn bướm mơ-màng
Đ. T. Bình - Ngọc

Đan-Quê

SALON de COIFFEUR

N° 125 - Route de Huế - HANOI

Kính-trình các quý-khách h biết
cho rằng : hiệu chúng tôi mới
thay chủ và chỉnh-đốn lại, thợ
làm rất cẩn-thận sạch-sẽ. Xin

mời các ngài chiếu-cổ, chúng
tôi lấy làm hân-hạnh vô cùng.

KÍNH - CÁO

ĐAN - QUÊ

THO' XUAN

Vịnh bông cúc tàn trên
miệng bình trước ngày Tết
(Vị-thủy đầu can)

Bình ngọc hương pha dòng
nước lạnh,
Màu vàng phấn rủ cánh hoa
thơm.

Đưa tươi em đón Đông-
hoàng,
Chúa xuân chậm tới, vội vàng
theo ai?

Trăm thức hoa khai,
Em mang khối hận.
Giấc tình lẩn-quần,
Hàng lệ ai hoài?

Lạnh lòng gió sớm mưa mai,
Xuân ề muộn, đề nỗi này cho
hoa.

Ngày cui hò hẹn thôi đành
nhé?

Đến lúc xuân về đã vắng
hoa.

Xuân

Gió cuốn mầm xuân rắc đất
nhà,

Cây xanh đua nở, lá chen hoa.

Lơ thơ cỏ sữa vui lòng trẻ,

Sơ-sác tre măng nả tri già.

Chim ần cánh mai vui nhầy
hót!

Bướm bay vườn cảnh, lượn
tìm hoa.

Chờ xuân ngộ mới, xuân như
cũ.

Rượu pháo mừng xuân vẫn
thế a?

MAI-THU

Ngày xuân với tuổi xuân
Gặp cảnh xuân sang thấy
những người,

Đua nhau ăn mặc với ăn chơi.
Chơi xuân ai biết xuân thay
đổi?

Hay chỉ mình ta biết đó thôi.
Xuân trước xuân sau, xuân
vẫn thế,
Tuổi xuân đành chịu thiệt mà
ihỏi.

Xuân đi xuân lại, xuân còn
mãi,

Mà tuổi xuân kia chỉ có hồi.

Chơi xuân

Dạo cảnh chơi xuân ngắm
cuộc đời,

Kìa người thì khóc nọ người
cười.

Người cười chưa chắc người,
vui cả,

Kẻ khóc biết đâu kẻ khóc đời

Q. THIỆP

CÁI TẾT NGHÈO

Cái Tết năm nay chẳng còn như những cái Tết mọi năm của anh ký Sinh nữa. Không kể những cái Tết anh còn đứng địa-vị vô lo trong gia - đình, cho đến khi anh ra đứng chủ riêng một cái gia-đình nhỏ, anh chưa từng gặp phải cái Tết nào nó eo-hẹp như năm nay, đến nỗi anh phải bù đầu văt - vắ vi chạy Tết.

Ba mươi Tết!

Anh ký Sinh đứng trong cửa nhìn ra. Cái quang cảnh sáng hôm nay của ngõ Hàng - Cơm khác hẳn cái quang cảnh ngày thường.

Ngõ Hàng - Cơm!

Là một cái ngõ bị bỏ quên của thành-phô lớn Hanoi.

Ngõ Hàng - Cơm vừa hẹp-hòi vừa bẩn thỉu, hai cái rãnh nước ô-uê chạy giải trước mặt hai giầy nhà thấp, chiếc thì lợp bằng lá, chiếc thì lợp bằng rạ, có nhiều chiếc có lẽ vì không đủ sức chống với cái thời gian quá lâu, phải lợp thêm những khố-tải, hoặc mảnh phen, hoặc mảnh sắt tây, mảnh kẽm.

Ngõ Hàng - Cơm chứa đầy một cái tinh-thần lao-động, anh ký Sinh vẫn thường nói thề.

Dân trong ngõ tuy nghèo, nhưng thấy xuân họ cũng không hờ-hững. Người đi kẻ lại cũng nhiều, họ cũng sắp sửa để mừng, để đón, để chào xuân. Tiếng gà vịt kêu ran từ đầu ngõ, cũng đủ nào đào, nào cóc, nào tranh, nào pháo. Không nhiều thì ít chẳng thiếu thức gì.

Ký Sinh thấy cái quang cảnh ấy mà lòng nóng như lửa đốt. Anh quay trở vào vẫn thấy vợ ngồi bên lò lửa cho thắng con nhỏ bú. Hai thằng con lớn vẫn sáng sủa đòi bắt anh phải cho đi sắm Tết,

Sắm Tết!

Trời ôi! Đã mấy ngày hôm nay, mỗi lần anh nghe thấy câu nói đi sắm Tết thì anh lại sợ chẳng kém gì ngày anh còn đi làm, mỗi khi nghe thấy câu đe-dọa của ông xếp.

Mà anh sợ là phải lắm.

Đã đành đi sắm Tết thì sung sướng thật. Nhưng sắm thì phải có tiền chứ. Như anh thì bây giờ đào đâu ra tiền. Tội mịt hôm qua bà Năm hàng gạo còn sang nheo - nhéo đòi tiền gạo, mấy hào bạc cũng còn chưa có mà trả nữa là có tiền để sắm Tết.

Xin, ai cho? Vay mượn thì ai còn tin anh nữa? Như ngày nọ anh còn đương đi làm, chẳng gì cũng thấy ký với cô ký. Lúc túng nhờ sẽ nói nhỏ cũng có người tin một vài đồng cho vay. Bây giờ thì khó lắm. Cũng vì ảnh-hưởng của Kinh-tê khủng-hoảng mà ông chủ phải cho anh tạm nghỉ đã ba tháng nay. Nếu vận của anh chẳng dấp thì tuy anh có ngôi nhà chẳng nữa, gia-đình anh không thừa cũng chẳng đến nỗi đói. Vợ anh biết buồn bán. Quý hồ anh cứ khéo giữ được thằng con nhỏ khỏi khóc, vợ anh yên lòng sớm đi tôi về, là đã kiếm được rằm ba hào chẳng khó khăn gì. Nhưng nào đã được thề. Bước sang cái tháng chạp vừa rồi vợ anh cứ dở giò luôn, hết nhức đầu lại đau bụng, vì thề nên việc chợ búa mới phải đình lại. Tết nhất đến nơi lại càng thêm quẩn bách.

Ký Sinh đến ngồi sớm bên cạnh vợ, sưởi hai bàn tay trên lò lửa một lúc rồi hỏi vợ.

— Chị thử xem lại còn hào nào không? Chẳng nhẽ mong một Tết đến nơi cứ ngồi nhìn nhau thế này à?

Vợ ký Sinh ngừng đầu lên, dưới chiếc khăn vuông trùm hụp để hờ cái khuôn mặt gầy còm xanh sao.

— Còn đâu nữa. Ngày hôm qua tất cả còn bòn hào bạc, đã phải

nhắm mắt mua mớ cá và vật vãnh mằm muối mất hai hào rồi. Hiện đây chỉ còn có hai hào, lại đưa cho anh thì tôi nhịn chén thuốc chiều nay à?

Ký Sinh mạnh bạo nói:

— Thề cứ đưa đây cho tôi. Chịu nhịn thuốc chiều nay cũng không sao. Cứ đưa đây, rồi mai kia tha hồ mà ăn mà uống.

— Không, tôi chẳng dám tin anh ạ.

— Thì đã bảo cứ đưa đây, người ta có cách.

— Cách gì mà đưa với chẳng đưa?

Ký Sinh tỏ ra tự-đắc mà rằng:

— Chị ngu lắm biết gì, bây giờ tuy tôi nghỉ nhà, nhưng bạn bè khi đi làm cũng nhiều, Tết nhất thế nào họ chẳng đến chơi, mình đối ai nhòm vào bụng mình mà biết, song mình cũng phải kiếm lấy miếng trầu điều thuốc để khi họ đến. ...

Ký Sinh chưa kịp nói hết, vợ đã nói phắt ngay rằng:

— Chẳng bạn thì đừng bạn, mình còn chêt đói giờ đây lại còn mời với mợc ai nữa.

Ký Sinh vội nói tiếp:

— Người ta đã nói hết đâu. Của đâu mà mời chúng nó, nghĩa là mình thả con săn-sắt mình bắt con cá trê, chứ cho không chúng nó chắc. Nhẽ đâu chúng nó vào nhà mình ăn trầu hút thuốc lại không mớ hàng

cho mây đứa trẻ nhà mình mỗi đứa được rằm xu một hào hay sao?

Vợ ký Sinh nghe chồng nói xem ra có lẽ, liền cả quyết mở giải yếm lấy ra đưa cho ký Sinh hai hào không lưỡng-lự chút chi cả.

Ký Sinh hớn hở cầm tiền ra phò đi sắm Tết.

Trước hết anh vào một cửa hiệu to mua một bao thuốc lá « Con bướm » năm xu rồi anh rẽ vào chợ. Ở trong chợ anh quay ra về, vừa đi vừa tính, thuốc lá năm xu, chè tàu hai xu, một tờ giấy hồng điều mất những bốn xu, trầu không cau vỏ vừa đúng ba xu,.... À quên, còn riêm với thuốc lào mất ba xu rưỡi, tổng cộng tất cả vừa một hào bảy nửa xu.

Ký Sinh mở bàn tay ra đếm lại tiền sắm còn thừa, còn hai xu rưỡi. Chẳng lầm lẫn đồng nào.

Anh đương đi bỗng dừng lại trước một cửa hàng bán pháo, anh đứng xem một lúc rồi lăm bằm:

— Mai đã khởi tiên, cần quái gì, gọi là cho trẻ nó mừng.

Anh nói vậy rồi sấn vào trong cửa hàng mua một tràng pháo tếp hai xu.

Mua pháo trả tiền xong ký Sinh lại theo đường về. Đến đầu phố anh lại đứng xem một hàng bán tranh, rồi anh lại lăm bằm:

— Tiêng rắng thằng Út nó bé chưa biết đòi, song đứa có đứa không, tội nghiệp!

Sau khi ngã giá, anh trao trả nhà hàng nửa xu rồi lấy hai chiếc tranh con lợn.

Sắm sửa hết tiền, ký Sinh ôm món đồ một mạch thẳng về ngõ Hàng-Cơm.

Lạch tạch! Lạch tạch!

Mười hai giờ đêm giao thừa!

Những năm về trước nhà anh ký Sinh cũng đủ: lạch-tạch, giao thừa. Nhưng năm nay thì anh bãi hết. Anh lên giường nằm từ lúc chưa đầy tám giờ tối, anh nằm thoi, chứ anh không ngủ. Chừ ra thính thoảng tiêng khóc cự mình của thằng con nhỏ anh nằm bên giường bên kia, trong nhà rất là yên lặng. Ngoài ngõ cũng yên lặng, anh cũng chẳng nghe thấy tiêng ồn-ào cãi nhau như mọi đêm.

Ký Sinh nhắm nhắm cả mắt mãi mà cũng không sao ngủ được, anh cứ mong sao cho chóng đến mai, mừng một Tết. Anh tưởng tượng những người bạn thân nhất của anh, như anh Tý, anh Sửu, anh Minh, anh Được v.v. ngày mai thế nào chẳng lại chơi.

Bỗng từ phía tiêng pháo nổi rầy, trước còn ở xa xa, sau gần gần, rồi đến ngay ngoài đầu

ngõ, rồi đèn nhà bên cạnh nhà anh cũng đốt. Khói pháo xuyên qua khe cửa lửa vào, anh bỗng thấy trong mình khoan-khoái, cái cảm-tình mật-thiết của anh đối với xuân bỗng thốt ra ở miệng:

— A, Năm mới!

Trong lòng anh kỷ Sinh lúc bấy giờ cũng thấy vui vui. Phải, vui là phải, cứ gì mình ăn Tết mấy là vui, xung quanh mình mọi người ăn cũng đủ. Vả lại Tết với xuân là của tạo-hóa bày ra, chứ ai làm ra được, hà tất có ăn có pháo mới là xuân là tết.

Tiếng pháo nổ ran một góc trời rồi dần dần thưa lại.

Tong! tong! tong! tong!

Năm mới mừng ông thăng quan tiên chức, chúc bà sinh năm đẻ bảy.....

Súc sắc! Súc sắc!

Năm sớm, nhà ông bà nào còn đèn còn lửa, ngõ cửa cho anh em chúng tôi vào. ...

Trời gần sáng, anh kỷ Sinh cứ phải kín tiếng lặng hơi, cho chúng tong, mặc chúng súc, tong chán súc chán là phải đi.

Móng một Tết!

Kỷ Sinh vẫn nhớ hôm qua họ kháo nhau: Bấy giờ sáng ngày móng một là giờ xuất hành tốt. Kém mười phút đây bấy giờ anh đã ra đứng chờ ngoài cửa.

Anh chờ mãi sốt ruột, hết trở ra lại trở vào ngắm cái bộ

bàn ghê Tết của anh — sửa sang mặt nửa ngày hôm qua. Trên mặt cái bàn gỗ tạp phủ tờ giấy hồng điều bày biện rất có thứ-tự: một bên bày một cái đĩa đựng vừa đúng 20 điều thuốc lá, một bên một đĩa đựng trầu cau xếp rất đẹp, còn ở giữa là một cái điều, tuy nó là điều đàn song lau chùi sạch sẽ lắm, trên bát điều để sẵn bao riêm phong thuốc lão nguyên.

Cái bàn, một chiều kê gần sát vào đầu giường, một chiều bày hai cái ghê gỗ cũ. Bấy nhiêu vật đều có vẻ vui mừng hớn-hở chờ tiếp khách xuân.

Kỷ Sinh gọi hai đứa con lớn đèn bên cạnh bảo:

— Chúng mày không được đi đâu chơi xa đây biết không?

— Chúng con nhớ rồi. Hôm qua anh đã giao hẹn chúng con đèn mười lượt, hôm nay lại giao hẹn nữa.

Kỷ Sinh đi ra lại đi vào, mãi đèn bốn giờ chiều mà chẳng thấy một người bạn nào đi qua cửa. Anh chán bữa cả người ôm môi thất vọng trở vào.....

— Năm mới, chúc anh chị đại phát tài!

Kỷ Sinh mừng nẩy cả người như bắt được của, vội quay ra vẫn còn thấy tiếng anh Được bờ-bờ ngoài cửa.

— Kia anh Được, anh Minh, anh Tý, anh Mậu, chúc các anh

năm nay tăng lương và anh
Được anh Minh lấy vợ.....

Ký Sinh vui vẻ mời các bạn
ngồi vào giường và ghề mời
thuốc, mời nước ân-cần lắm.
Anh dinh-ninh trong bụng:
món này làm gì chẳng thừa vốn.
Mỗi lần anh thấy ai móc tay vào
túi là một lần anh trông thấy hy-
vọng, song kết-quả anh chỉ được
thầy người này rút mùi-xoa ra
lau mũi, người kia thủ tay vào
bọc cho đỡ rét, chẳng thấy ai
đả động đến mớ hàng cho hai
đứa con anh, chúng nó vẫn đứng
cạnh anh.

Sau mấy trận cười nói với nhà
các bạn kéo nhau ra.

Bạn ra khỏi, ký Sinh đứng một
mình tiu-nghiu. Vợ anh đã rõ
hết cái chuyện buồn lỗ của anh,
nên cất giọng mỉa anh rằng:

Thôi bây giờ thì tha hồ mà
ăn, tha hồ mà uống.

Ký Sinh không biết nói thế
nào để gỡ cho bạn, anh cầm
bao thuốc lá vừa đếm vừa lăm-
băm:

— Mất tám điều thuốc; còn
nước nôi không kể.

Quanh đi quẩn lại thế là hết
ngày mồng một.

Còn ngày mai ngày kia nữa
mới hết Tết, anh vẫn còn hy-
vọng.

Mồng hai tết!

Ký Sinh ở nhà suốt ngày hôm
nay, chờ mãi mong mãi, chẳng
thấy một người nào lại. Trước

khi lên giường nằm còn bị vợ
đay nghiến một câu nữa:

— Rõ khôn ngoan chẳng lại
với trời.

Mồng ba! Ngày cuối cùng
của ba ngày Tết.

Mồng một mồng hai còn
chẳng ăn ai nữa là mồng ba
với mồng bốn. Ký Sinh không
còn một chút chi gọi là hy-vọng.
Cơm nước xong anh ra tựa
cửa đứng ngắm cái quang cảnh
ngoài ngõ. Bỗng thấy bác Hai
làm thợ xếp chữ cùng sở anh
trước, đi qua cửa, anh biết
cũng chẳng hòng gì nhưng cũng
cất tiếng chào mừng gọi là cho
có vẻ Tết.

— Năm mới chúc bác Hai
được ông xếp yêu và tăng
lương!

— Kia thầy ký Sinh. thầy ở
đây à? thế mà tôi không biết.

Ký Sinh chẳng buồn mời bác
Hai vào trong nhà.

— Thầy cho tôi vào gọi là lễ
mừng gia tiên.

— Thôi bác chúc đi cho,
chúng tôi thờ các cụ chúng
tôi ở cả nhà quê.

Ký Sinh thấy bác Hai tỏ ra
thân-thiết bèn mời vào ngồi
trong ghế

— Thưa thầy các cháu đây
có phải không?

— Vâng, các cháu,

Bác Hai móc túi đưa cho mỗi
đứa năm xu mà rằng:

— Bác mừng tuổi cho hai cháu năm nay học giỏi nhé!

Chuyện xong một lúc, bác Hai xin ra về.

Ký Sinh tiễn khách ra khỏi, gọi đến các con thì chẳng thấy thằng nào đâu cả. Gọi mãi, gọi mỗi mồm mới thấy thằng Bé ở ngoài ngõ chạy về.

—Tiên mở hàng của mày
đâu?

—Thưa anh, anh nhón bảo
đưa anh ấy giữ hộ.

— Thì thắng nhơn đâu?

— Thưa anh, con không biết.

—Đi tìm nó về đây.

Ký Sinh lại gọi réo một thôi một hồi, vẫn chẳng thấy mặt thẳng Nhớn đâu.

Hơn một giờ sau mới thấy
thằng Nhớn về thập-thò ngoài
cửa, ký Sinh vội chạy ra hỏi:

—Tiền mở hàng của mày đâu?

Thằng nhớn thấy bố nó hỏi,
nó vừa sợ vừa mếu máo.

—Thưa, thưa anh..... con...
con đánh « súc-sắc » thua hết
cả rồi.....

—Trời ôi!... Rõ mà y giết
tao.....

LÊ-QUANG-THIỆP

THAY CŨ ... ĐỔI MỚI !!!

Trải qua một cuộc đổi thay,
Theo gương Âu, Mỹ, theo ngày
canh tân.

Nào ai ? quý khách, giai nhân ? ..
Muốn bẻ sang trọng, muốn phần
 lịch thanh....?

Nào ai, đã biết An-Thành ? . . .

Biết thì biết nữa... cảm tình lại
thêm . . .

Nào ai còn lạ chưa quen ?

Xin mời đến hẳn mà xem cho tường.

An-Thành

CORDONNERIE MODERNE

41, Rue de la Soie

HANOI

Lúc nào cũng có catalogue mới để biếu các ngài ở xa. Mà quyển catalogue ấy chính là bạn thân của các Ngài ở xa, ai cũng nên có...

CŨNG CÒN LẠI

Ba mươi tết rồi hãy còn tha thần ngoài đường. Ván la cà hết phố hàng Ngang tới phố hàng Đường : Ván nức nở khen cái áo « Ba đờ suy một mới » ; Ván ngắm nghĩa cái quả mứt « lân-thời » chỗ nào. Ván cũng thấy ngấy lên những mùi tét trên đường kẻ đi người lại nhộn-nhip cũng chỉ vì tết. Trong nhà, ngỗng ngang đồ đặc, bừa bãi những tranh cùng pháo, cũng chỉ vì tết.

Cái tết nó làm cho người ta bận rộn là thế, mà người bắt buộc phải bận rộn như thế cũng chỉ vì yêu tết.

Nhưng cái tết đối với Ván, nó đại lượng lắm, nó không bắt buộc gì Ván. Không phải là Ván không yêu nhưng chỉ vì Ván không thể yêu được.

Mỗi một lần tết qua, Ván lại quái cỡ trông theo ngăm ngúi mà hứa rằng : sang năm ta sẽ yêu mi !

Sang năm ta sẽ yêu mi ! Ván hứa với nó đã năm lần rồi nghĩa là từ năm mà Ván bắt đầu thôi học đến năm nay, than ôi, Ván lại phải bực thân một lần nữa.

Mà muốn yêu tết phải làm thế nào, phải có tiền để sắm ăn sắm mặc, có tiền để chơi xuân. Từ khi thôi học, Ván chưa hề kiếm ra được đồng xu

nhỏ. Cả năm Ván nghỉ rồi nghĩ cách kiếm tiền ngoài cách soáy tiền của ông cụ thì không còn cách gì khác nữa.

Ván càng khôn ngoan để xoay với ông cụ bao nhiêu. Ván càng bị ông cụ ghét bỏ bấy nhiêu. Ghét đến nỗi cụ thấy mặt Ván lúc nào, ông cụ lại móc chuyện ra chửi :

Mỗi lần bị ông cụ chửi Ván chỉ muốn bỏ nhà ra đi. Nhưng trước khi đi Ván cố tìm cách soáy tiền của ông cụ bằng được mới nghe độ vài hôm hết tiền, Ván lại len lét bò về.

Ấy là những việc chính đáng ghi nhớ, còn những việc có thể quên được là những việc hàng ngày. Nghĩa là mỗi ngày ít ra cũng phải có một câu truyện cho ông cụ lấy cớ chửi Ván, vô phúc cho Ván, mỗi lần đi đâu về mà gặp lúc ông cụ đang chén. Hễ ông cụ vuốt râu và cười nhạt thì phải biết !

— Kia anh đi làm về đấy chứ !

Đó mới là câu mở đầu, rồi cụ mới bắt đầu thả ra hàng chàng hàng chuỗi những chuyện mà Ván gọi là chuyện « cổ » cổ là vì nó đã qua rồi, qua đã hàng tuần lễ mà ông cụ còn đem ra « khảo » lại. Đồ nhảm vừa xong thì câu chuyện của cụ cũng bắt đầu sang đoạn

kết :

Ông đã bảo rằng : ăn của ông thì phải hầu ông. Nhà ông không có thừa cơm ăn rồi lại đi ngao du sơn-thủy. Nhược bằng đã đi thì phải kiếm lấy mà ăn. Nếu đã ăn bám vào ông mà lại đi thì đi thẳng... ông không ngồi

Như thế thì oan cho Vân lắm. Nếu ông cụ bắt Vân làm gì mà đừng chửi Vân lắm thì Vân cũng vui lòng ở nhà cả ngày và thế không ra đường nữa. và Vân có cho sự ra đường là cái thú đầu. Trong mấy năm giờ nay không có mấy ngày là Vân không có ở ngoài đường, trong thành phố Hà-nội có những con đường nào mới lát phố ấy, phố nọ có mấy cái nhà cho thuê... Gô-đa hôm nay có gì mới... tuần lễ này rạp chiếu bóng chớp phim gì... còn có gì là Vân không biết nữa ?

Đến hôm nay là 30 tết mà Vân vẫn còn phải theo đuổi nốt cuộc điều tra, cuộc điều tra không bao giờ hết. Biết đâu rồi sang năm, rồi sang năm nữa rồi mãi mãi, Vân cũng cứ thế này mãi mãi... ?

Nghĩ đến đây, Vân bất giác thấy trong lòng nóng sôi rồi cả quyết nghĩ rằng :

Không thể được... ta không chịu, . lâu lắm rồi, không thể chờ được nữa

Vân chờ gì ? chính Vân cũng không biết. Song cứ xét thân thế của Vân, ta có thể đoán được rằng Vân muốn chờ... một việc làm. Chỉ một việc làm thôi, nó có thể đưa hẳn Vân sang một cuộc đời mới, nghĩa là đi làm. Vân sẽ có tiền, có tiền để sắm sửa quần áo mà có lẽ là quần áo tây cho nó khác hẳn với cái áo the tàng với đôi giày rách như hiện Vân đang dùng thế rồi Vân sẽ lấy vợ rồi lập gia-đình riêng, rồi..... không thèm nghe ông cụ chửi nữa. Nhưng mấy năm trời nay Vân vẫn chờ nó mà nó vẫn còn ở tận đâu đâu, chưa thấy. Nhiều khi Vân phải viện lẽ ra để tự yên ủi mình, nào « thời buổi này thì đến ông bác-sĩ cũng còn ngồi nhà nữa mình » rồi Vân ngậm ngùi thương « cho ông bác sĩ ở nhà » hơn là thương mình. Song nghĩ đi thì thế nhưng nghĩ lại thì Vân càng

Pour être bien habillés faites faire vos chemises et pyjamas chez :

THUAN-THANH - LONG
CHEMISIER SPECIALISTE
N° 15, Rue du Riz — Hanoi
(Près du Grand Marché)

Qui unit le goût le plus sûr au plus large confort.

Prix très modérés, grâce à une clientèle très nombreuse et toujours fidèle.

thất vọng lắm : « Ô ! ông bác-sĩ giỏi hơn ta biết bao mà còn ngồi nhà, nữa là ta, biết bao giờ ta mới có một việc làm, đi làm mới có tiền, có tiền mới có quần áo tây, có vợ, có gia - đình riêng... !

Thế là Vân cả-quyết không chờ nữa. Đã không chờ nữa thì Vân cũng không thèm ở cái đất Hà-nội này nữa ..

6 giờ 15.

Vân chỉ kịp nhìn lên cái đồng hồ ga, rồi lấy vé lên xe hỏa đi Hải-phòng.

Xe bắt đầu chạy.

Cái quang-cảnh trên xe lửa hôm ấy khiến cho ta có 1 cái cảm-tưởng rất buồn, buồn một cách man mác không đâu: vì nó trái hẳn với cái quang-cảnh hôm 30 tết. 30 tết ! ta cứ tưởng-tượng cái cảnh nhộn nhịp trên

xe lửa ngày hôm ấy, và cái vẻ mặt hơn hớn của hành-khách : hơn hớn là vì sắp được trông thấy cảnh cũ người cũ, hoặc cha mẹ vợ con, hay anh em ; người nào cũng tay sách sách mang đủ các thứ của ngon vật lạ đem về quê hay đem về nhà ăn tết; nhộn nhịp là vì những câu truyện trao đổi với nhau ở trên xe lửa trong lúc sốt ruột muốn chóng về ngay, con gà béo hay gầy, cân mứt đất hay rẻ cũng thành ra một vấn-đề để nói chuyện.

Nhưng hôm nay mồng 4 tết, trên toa xe lửa mà có Vân ngồi chỉ lác đác có một vài người. Ở góc toa 1 người đàn ông ngồi ngủ gật cổ áo ba đờ sưng lên quá gáy, tỏ ra đã quá vui mấy đêm hôm tết. Ở góc toa đằng kia có một người đàn

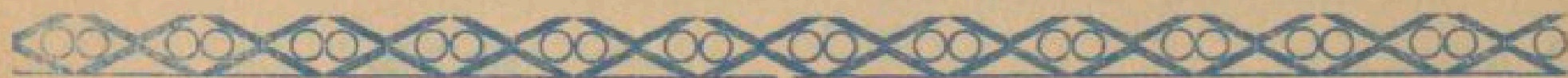

Các ngài khen em đẹp, cũng là nhờ về một phần em mặc áo của hiệu dệt

Cự Hải

N° 51, RUE DE LA SOIE 51, HANOI

Các nhà buôn muốn được nhiều lời nên buôn hàng của hiệu ấy, lại còn được tiếng thực là thà buôn của tất

bà nửa quê nửa tỉnh, cái thúng trên đùi, hai mắt đăm đăm nhìn ra những cột giấy thép đuôi nhau như tỏ ý tức cái tết qua 1 cách rất chóng. Còn vài ba người nữa mà người nào hình như cũng đáng lắm bầm tím cái số 360 ngày giải hay ngắn.

Riêng đối với Vân thì lại khác. Vân không ở trong 1 cảnh-ngộ nào của họ cả. Mà thực ra Vân cũng chẳng hiểu những ngày vừa qua là những ngày gì.

Vì trong mấy hôm đó, tinh-thần của Vân đều chú trọng vào hai việc phi-thường vĩ-dại. Mãi đến sáng sớm hôm nay Vân mới làm xong.

Nguyên vì hôm Vân quyết chí bỏ đất Hà-nội, thì Vân hết sức lo nghĩ soáy của ông cụ 1 món tiền to để làm lộ-phí.

Luôn trong mấy hôm giờ, Vân quên ăn bỏ ngủ để dành... ông cụ. Vân không hề bỏ qua ông cụ từ một cách cử chỉ, từ mỗi lần ông cụ đi ra « sau ».

THUỐC LẬU

Khỏi rút hần !!!

Bất cứ nặng nhẹ, buốt, tức mủ ra nhiều, máu, cường dương đau đi đại giắt chỉ dùng nhẹ 2, 3 hộp, nặng 5, 6 hộp là khỏi rút hần. 0.50 1 lọ 5.00 12 lọ,

GIANG-MAI

Chóng tuyệt nọc !!

Lở loét quí đầu, nổi hạch dật thịt, sốt, mình mẩy mần tịt, bất cứ nặng nhẹ v. v... Dùng 1-2-3 lọ giá 0p.70 1 lọ 3.50 6 lọ khỏi rút ngay.

Nhà bán bảo chế bán các thứ Hoàn tán to nhất xứ Bắc-kỳ

BINH - HUNG

89, Pavillons Noirs (phố Mã Mây, Hanoi — Giấy nói: 548

TUYỆT NỌC

Lậu và Giang Mai !!!

Phải bệnh này chữa chưa được rút nọc, di độc còn lại, thức đêm làm việc nhọc, nặn ra tí dinh dính hoặc mủ, nước tiểu khi trong khi vàng lẫn vẩn đục. Nhói ngứa trong ống tiểu tiện v.v. mà Bệnh Giang lại còn thấy dật thịt mỗi xương. nổi mụn con như muỗi đốt v.v. chỉ dùng nhẹ 2-3 hộp, nặng 4-5 hộp. Tên gọi thuốc kiên Tinh-Tinh (triệt nọc Lậu Giang) giá 1p.50 một hộp là khỏi ngay

THIÊN TRUY

2 hòn ngoại thận, hòn to, hòn bé xưng hạ nang, dùng 1, 2, 3, 4, lọ, Bất cứ lâu mới, là 2 hột co lên bằng nhau ngay, giá 0p.60 một lọ 6p. 12 lọ

Nhưng chưa tiện dịp, vì mỗi lần ông cụ đi « ra sau » Vân thấp thỏm trù trù rồi lại để ông cụ vào mất.

Mãi đến tối hôm qua ở nhà « khai-xuân ». ông cụ đánh tổ tôm đến hơn ba giờ mới đi ngủ. Trong khi ấy Vân vẫn nằm trong màn cổ giương mắt trông lại với sự buồn ngủ để chờ ông cụ.

3 giờ sáng, canh bạc tàn, ông cụ đặt mình ngủ ngay, rồi khò khè ngáy.

Rón rón đến chân giường ông cụ nằm, Vân khẽ mở cái

chập đèn... đèn bây giờ Vân tưởng lại còn thấy giắt mình, rất mình vì tiếng ngáy của ông cụ thực kỳ khôi không biết ông cụ ngủ vờ hay ngủ thật.

Nhưng thôi việc đã xong rồi, Vân đã ngồi trên xe hỏa không còn gì chắc chắn hơn nữa.

Vân dỡ số tiền ra kiểm lại : ba mươi đồng !

Ồi ! cơ nghiệp của ông cụ !

Vân đã sẵn tiền trong tay rồi nhưng chưa biết đi đâu trước. Vả lại đã có tiền thì đi đâu mà chả được. Vân hãy xuống Hải-phòng thăm bà cô và em Lan

BÁN BUÔN

BÁN LẺ

ĐÈN BẦY BÀN THỜ

ĐÈN BẦY TỦ CHÈ

= CHỈ CÓ HIỆU =

ĐỨC - THÀNH

HANOI — số 3, Hàng Sắt, số 3 — HANOI

là hiệu đèn tốt, đẹp có tiếng
đã được thưởng huy chương
Hội-chợ Hanoi, bằng danh dự
hạng nhất Hội chợ Nam định
và được thưởng tại Saigon

*mới có các thứ đèn mà các ngài dù khó tính thế nào,
cũng có thể vừa ý được, không đến nỗi chê bôi như mấy
hàng không sành nghề mà làm bán giá cao hàng xấu bản*

Đèn Manchon hiệu TITUS

trước đã rồi sẽ liệu sau. Vì chẳng nào cũng phải đi ngay, không thể chậm lại 1 ngày ở Hanoi được.

Xe hỏa vẫn sinh sịch chạy, ở góc toa người đàn ông ngủ gật ban nãy. đến bây giờ vẫn còn ngủ gật, những hành khách ngồi chung quanh như vẫn lần quần với số 360 ngày...

Thấm thoát Vân ở Haiphong đã được mười hôm. Vân bây giờ không phải là Vân mười hôm về trước nữa, nghĩa là Vân bây giờ là 1 công tử đứng «mốt» trái tim của Vân chứa đầy những cái lạc quan, óc Vân chứa đầy những cái hy

vọng tốt đẹp.

Cái chương-trình của Vân trước kia là phiếu lưu, phiếu lưu để tìm việc làm, tìm việc làm để sắm quần áo tây, sắm quần áo tây để lấy vợ. Mà bây giờ không biết làm sao Vân lại ăn mặc tây trước khi có việc làm; nghĩ đến sự lấy vợ trước khi đi phiếu lưu.

Chắc có việc gì trong mười hôm Vân ở Haiphong hẳn, mà như thế:

Nguyên một hôm tình cờ Vân được ngồi nói chuyện với em Lan và Thúy Nga, bạn thân của Lan.

Trước cái sắc đẹp và vẻ rực

Chơi xuân

Chơi xuân, nếu vương phải gai,
Xin mời lại số mười hai Sinh-Từ...

Số 12 Sinh-Từ, nếu không nói chắc ai cũng biết: đó là hiệu Lê-Huy-Phách, một hiệu thuốc lớn và có tiếng nhất xưa nay.

Hiệu ấy có buồng riêng để thí-nghiệm bệnh Lậu, Giang-mai, Hạ-cam, và nhận chữa những bệnh ấy, không khỏi không lấy tiền.

Hiệu ấy sẵn lòng chỉ-dẫn những căn-nguyên và cách chữa các bệnh cho những người không biết và có ít tiền...

Các thứ thuốc của hiệu ấy, đều đã phân chất (analyser), và nhiều người công-nhận là không đâu có những thuốc hay như thế.

Mỗi buổi sáng, chủ-nhân hiệu ấy, sẵn lòng xem mạch giúp cho những ai có «bệnh nghi-ngờ» muốn hỏi, và trước khi muốn chữa.

Ở tỉnh xa, muốn hỏi điều gì, cứ biên thư về: Lê-Huy-Phách 12 Sinh-Từ Hanoi, là hiệu ấy trả lời ngay, nhưng phải dính tem năm xu, và nếu muốn dùng thuốc, thì hiệu ấy sẽ gửi cách lĩnh-hóa giao ngân (contre remboursement)

CĂN-BẠCH

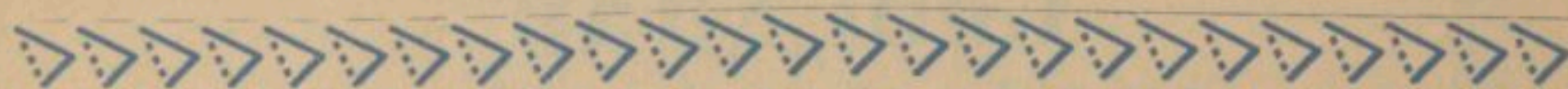

rõ của Nga, Vân được dịp hết sức trỗi tài khiến « tiểu thư » lần ra phục, Vân hết sức hoan hô cổ vũ vấn - đề « giải - phóng » « bình quyền » và hết sức công kích gia đình chuyên chế, hết sức mặt xát những phong tục tối hủ. Rồi bao nhiêu những cái mà Vân bị ông cụ xử ức từ bấy đến nay Vân đem ra thuyết, một cách hùng hồn hăng hái:

— Tam - cương ngũ - thường mà làm gì? Tứ đức tam tông mà làm gì? Thực là cái gông cái cùm, thực là tối hủ lậu tối dã man, tôi áp chế, tôi ư áp chế!... mặt Vân đầy sắc giận, lúc đứng lên lúc ngồi xuống, lúc đưa khăn mùi soa lên lau mồ hôi chán, lúc vuốt ngược

cái mái tóc « tăng gô », lắm lúc hăng hái... nhưng như sắp muốn vung chân lên đạp đổ cả cái cõi Việt-Nam cổ hủ đã mấy ngàn năm.

Rồi Vân kết luận rằng: Về vấn-đề này Vân còn phải bàn nhiều trên mặt báo tuy đã nhiều lần bàn qua trên tờ Tân - Văn báo ra ngày 10 Décembre 1928 và trên những tờ « Bình-Dân báo » « Tân-Dân báo » ra ngày ấy ngày nọ v.v... Nga tuy không được xem những số báo ấy song Nga yên trí rằng Vân là một nhà văn sĩ viết báo, và những nhời Vân bàn rất đúng với nhiều bài mà Nga thường đọc ở các báo hàng ngày vậy

Quà tết!! Quà tết!!

Trong dịp tết Nguyên-đán sắp tới, Bản-y-quán có chế ra các thứ *rượu mùi*, *rượu bổ*, rất lạ, rất quý để cống - hiến Quốc-dân và bán giá rất hạ:

1 — Thần tiên bất lão tửu

Giá chai nhón. 1\$10

Chai nhỏ. 0\$60

2 — Bồi thọ tửu

Giá chai nhón. 0\$70

Chai nhỏ. 0\$40

3 — Bách hoa lộ tửu

Giá chai nhón. 1\$10

Chai nhỏ. 0\$60

4 — Ngũ phúc tửu

Giá chai nhón. 1\$10

Chai nhỏ. 0\$60

5 — Phong thấp hổ cốt tửu

Giá chai nhón. 1\$20

Chai nhỏ. 0\$60

Các thứ nội-hóa cùng các thứ *cao, đan, hoàn, tán* đều giảm giá 10%. (mười phần trăm) tại tổng-cục. Ai mua nhiều có giá riêng.

Bản-y-quán cần nhiều Đại-lý trong khắp các tỉnh xứ Đông-dương.

ĐÔNG - PHƯƠNG Y QUÁN
72, 74 Rue du Coton Hanoi

Rồi từ đấy, Nga nằng đi lại với Lan hơn trước, đi lại để được dịp đàm-đạo với nhà văn sĩ Vân về thời thế, văn chương cùng các vấn đề quan trọng, về xã-hội.

Nga ham đọc tiểu thuyết lắm, mỗi khi Nga mua được quyển gì, xem xong lại đem cho Vân mượn. Mà lạ, trong quyển nào Vân cũng thấy Nga phê bình be bét bên ngoài những cái gạch xanh gạch đỏ:

« Ôi, S đã yêu T làm sao lại còn so sánh đến sự giàu nghèo.

« Phải lắm! phải lắm! sang với hèn mà làm gì, yêu nhau chỉ cốt ở ái-tình là đủ » vân vân...

Nga còn phê bình nhiều nữa, không chỗ nào là không có. Nhân đây mà một ngày kia, Vân xem rồi bất giác nảy ra một ý. Vân lấy một mảnh giấy con viết một câu thơ: « người đầu gặp gỡ làm chi... » rồi dưới chấm chấm 1 giòng đoạn gấp vào quyển tiểu thuyết gửi trả Nga.

Một tuần lễ sau, lần này Nga không thân hành đem sách cho Vân mượn mà lại cho em mang sang.

Vân đón lấy sách đem vào buồng vừa run vừa dở từng tờ ra xem thì quả nhiên dưới câu thơ của Vân và cũng trong mảnh giấy ấy, Nga họa theo:

« Trăm năm biết có duyên gì

hay không? »

— Văn-sĩ ngồi làm gì đấy?

Vân đang loay hoay ngắm cái ảnh của người yêu, bỗng nghe thấy hỏi mới rất mình ngừng lên thì Lan đã đến lúc nào không biết.

— Ừ ừ dấu, dầu thê nào nổi mắt em.

— Không có gì đâu?

— Thôi đi anh! ảnh Nga chứ ảnh ai.

— Chết!

— Ừ ừ lại còn vờ mãi, có đồ em rồi hết cả cho anh nghe không nào.

Ày chết, đừng... cô biết thì nguy. Nhưng làm sao em biết?

NỘI HÓA !!!

Đức-Phong

SÁNG CHẾ

Mứt Thanh - châu Tứ quý
(chưa đâu từng có, mới, lạ, dùng làm quà tết rất quý)

1 hộp: 0\$30 — 1 lọ 0\$25

Hoàng-hoa-lộ

(dùng pha rượu mùi rất giản dị, thơm, ngon, lại rẻ tiền)

Chai nhớn: 0\$30

Chai nhỏ: 0\$20

BÁN TẠI:

Đầu phố hàng Đào trước ga xe điện
N° 4b — Rue Harmand — HANOI

— Làm sao em chả biết... nói đùa đấy chứ; hôm nọ em sang chơi Nga, em thấy đang ngồi viết thư, em dón đến đèn gần rồi giắt lấy xem mới biết rằng thư viết cho anh. có phải không nào!

— Anh xin chịu, nhưng anh đã chót viết rồi thì thôi đừng nói cho ai biết nhé.

Lan cười rồi bĩu môi nói đùa:

Gớm bây giờ lại diện tây, sao chả bảo không thêm mãi đi? rõ khéo đạo đức mãi.

Vân chột dạ, vì tiên may quần áo tây, chính là số tiên mà Vân soáy của ông cụ ngày nọ Nay bỗng thấy Lan nhắc đến, Vân đâm lúng túng hình như Lan trông rõ sự gian-dảo của mình bèn tìm cách chôi:

Em tính anh thì làm gì có tiên may quần áo tây, anh xin thú thực đó là tiền của Nga cho anh đây.

Lan yên lặng một lát như không để ý đến lời Vân, rồi nghiêm mặt nói:

— Em chắc anh chẳng khi nào được như ý muốn đâu. Con Nga nó yêu anh thì chả nói làm gì. Nhưng còn ông Hàn bà Hàn, nhà giàu có lại chuộng danh. Bao nhiêu nhà đến hỏi mà ông bà ta cũng chừa bằng lòng, mà nói cho đúng, ông bà ấy chỉ chờ có con nhà quan mà lại đi tây về có bằng cấp thì họa

chẳng mới bằng lòng. Nhưng ai lấy được nó thì đã khá, của hồi môn của nó ít ra cũng 1 cái nhà tây với dăm nghìn bạc.

Lan chưa nói hết, bỗng thấy mẹ Lan gọi ra trông hàng, Lan vội vàng chạy ra để lại câu chuyện nói dở, và Vân với căn phòng yên lặng.

Nghe Lan nói, Vân như tỉnh giấc mê, vẻ mặt bỗng lạnh lẽo xa xăm trái hẳn với lúc nãy trở về trước Vân sung sướng yêu đời biết bao.

Vân lần lượt xếp từng cái thư và ảnh của Nga lên trên bàn rồi nhìn một cách thất vọng:

Ôi! ái tình! ái tình! đời với ai thì tốt đẹp biết bao mà riêng đối với ta, than ôi, có khác chi cái bong bóng xà phòng trông thấy đấy mà rồi tan ngay đây. Nhưng Nga! trời ơi! cái tên thiêng liêng đáng yêu quý biết bao, nhưng nào biết có là của ta mãi mãi, hay chỉ thoáng một cái rồi lại để cho ta một tiếng vang trong ký ức, và bắt ta phải ân hận ngà thu?

Vân bùi ngùi đọc lại những bức thư của Nga rồi như cảm động trước những giọng thiết tha âu yếm, nào những « Anh Vân yêu quý của em ơi, xa anh một khắc em coi tây ba thu »

Nào là:

« Anh Vân ơi! nếu em không lấy được anh thì sông « Bonnal đó là mồ hồng-nhan. »

Than ôi! Trước kia Vân đọc tới những câu ấy, thì tâm-hồn khoan-khoái biết bao, hình như nó có sức mạnh ném Vân vào giấc mộng êm-đềm mà trong đó chỉ có Vân với Nga khoác tay nhau cùng ngắm con bướm bay hay nghe con chim hót.

Nhưng bây giờ trái lại những giọng êm tai ấy chỉ như đề nhắc Vân biết trước cái đời tuyệt-vọng nó sắp đến nay mai.

— Nga ơi! Ta cũng biết rằng Nga yêu ta lắm. Song ta cũng biết con đường nó cách ta với Nga nó còn xa gấp mấy mươi lần con đường cách hai người ở hai thế giới khác nhau. Nga ơi! dù Nga chẳng lấy ta thì bao giờ đời Nga cũng sáng-sủa rực-rỡ chứ ta chẳng lấy được Nga thì ta vẫn là..... ta. Song biết làm sao được?

Cả câu hỏi cuối cùng nó làm cho Vân im hẳn những tiếng thồn thừc trong trái tim để tìm những câu trả lời thiết thực.

— Ta muốn lấy được Nga ư?

Thế thì ta phải sang tây học, Ông cụ nhà ta phải giàu có, phải làm quan.

Nhưng, ôi thôi, nghĩ thế thì lẩn thẩn lắm. Làm thế nào mà ta sang được tây học. Ông cụ nhà ta có đồng nào còn bỏ vào năm rượu. Không những thế ông cụ ta xưa nay chỉ là một nhà nho hủ, đào đầu ra quan với quách.

— Thế thì làm thế nào mà lấy được Nga?

Hay là ta nhồi vào óc Nga những thuyết tự do kết hôn? Cái đó có thể được, nhưng còn song thân Nga, trời ơi, những bức tường giấy đặc?

Hay là ta sui Nga bỏ nhà rồi theo ta đi những nơi xa, xa tít, hoặc chân trời góc biển, hoặc đỉnh núi rừng xanh để cùng nhau sống trong cảnh đời khác tục. Rồi Vân còn đặt ra hàng mẩu chục cái « hay là » nhưng chẳng có cái hay là nào là làm cho Vân trả lời nổi một cách xứng đáng hết.

Vân đã toan xé hết những bức thư của Nga và ảnh mà gói lại gửi trả Nga để bắt đầu theo đuổi cái chương trình trước kia đã định. Nhưng ác thay số tiền của Vân trong khi cao hứng đã đem ra may quần áo tây hết rồi còn đâu nữa. Vả lại Vân lẽ nào lại chịu, bông hoa tươi tốt trên cành nở vừa tầm cánh tay tội gì Vân chịu nhường cho người khác.

Rồi Vân lẩm bầm:

Ái tình cao thượng là cái gì? cao thượng mà làm gì? Ta cao thượng với ái tình nhưng « ai » cao thượng với ta?

Từ đấy Vân đứng gần Nga, Vân chỉ trông thấy cái tay trắng nõn của Nga, cặp mắt hữu tình

của Nga mà không trông thấy cái «tình thần» của Nga đâu hết.

Từ đấy, Vân nói với Nga, Vân chỉ thấy thốt ra những giọng du dương tình tứ mà không tìm đâu được những câu triết lý hùng hồn như trước.

Rồi thì... những khi má kè má tay cầm tay, Vân chỉ thấy trong lòng ngáy ngất mà Nga cũng... ngáy ngất.

Đã hơn một tuần lễ nay không

biết vì sao Nga không thấy đến chơi với Lan nữa. Thực từ xưa đến nay, nhất là trong mấy tháng nay, thực chưa có lần nào lại lâu đến thế.

Vân cũng chẳng hiểu vì sao. Nhưng cũng chẳng phải vì thê mà Vân lấy làm buồn.

Một buổi chiều kia, Vân đang ngồi đọc báo bỗng thấy em Nga đến rủ cho một bức thư.

Vân dở ra đọc :

PHÒNG-TÍCH ĐAU DẠ DẪY

Đầy hơi, hay ợ, ăn chậm tiêu, ngấm ngấm đau bụng dưới, đau xuyên sang lưng, tràn cả lên ngực, lắm người mang bệnh ấy hàng mấy năm thuốc nào cũng không khỏi, da mặt vàng khè, da bụng đầy lên, thế là thành bệnh nguy. Nguyên nhân là thực tích, hay trũng tích, nhưng phần nhiều là vì khi tích, vì sau khi cơm no rượu say, hoặc người yếu mà phòng dục vào, làm cho thức ăn không tiêu, lâu ngày sinh trũng sản hay khi không hoá được, làm cho nghịch khí lên, hễ uống thuốc này là phải khỏi, bởi vì nó làm cho tiêu hết trũng, đem được hơi xuống, thành ra ăn ngon ngủ yên, khoan-khoái trong người, mất hẳn cái ợ cũng là đau bụng, rồi dần dần người khỏe lại. Thật là một môn thuốc Phòng-Tích, đau dạ dày hay nhất chưa có thuốc nào bằng, mỗi gói giá 0q.10.

LẬU KINH-NIÊN, GIANG-MAI

Ngài nào mắc phải hai bệnh nguy hiểm ấy, nên đến ngay hiệu **Kim-Hu'ng** mua thuốc thì khỏi lo ngại vì khắp **ĐÔNG-PHÁP** đều biết tiếng và chóng khỏi rất nóc, không vất-vã nhọc mệt, không hại đường sinh dục vì đã có chứng chỉ của nhà thí nghiệm HANOI, thì đủ. biết giá trị của thuốc ấy thế nào? Mới phải, ra mua nhiều, buổi tức đầu đốn, uống thuốc số 19, giá mỗi ve 0q.60 trong 24 tiếng hồ lá nhẹ ngay. Ai đã thành kinh niên, thỉnh thoảng có tí mủ, đi tiểu vẫn đục, hoặc lây nhầy như tơ chuối (*chronique, filaments, gouttes militaires*) uống thuốc số 20 chóng khỏi hơn các thứ khác, cũng 0q.60 một ve.

Giang-mai (*lim-la*) phát bạch, củi-dinh, thiên-pháo, uống thuốc Giang mai của hiệu **Kim-Hu'ng** là thấy kiến hiệu lập tức, 1q.00 một ve.

KIM-HUNG DƯỢC-PHÒNG — 81, ronte de Hué, Hanoi

Đại-Lý: hiệu Việt-Long, 28, Rue Champeaux (phố mới, bên chợ Cửa-Trị-trong)
Haiphong: 130, Rue Paul Doumer; Hongay: 60, Rue Marché; Vinh:
44, Rue Maréchal Foch; Thanh-hóa: 32, Grand Rue; Tourane: Quang-Cự,
Quai Courbet.

« Anh Vân ơi! em chêt mất anh ạ. Mấy hôm nay, em thấy trong người bứt rứt buồn bã như người ốm. Mãi sáng hôm nay mẹ em mới đưa em đi thăm đốc tờ cũng như mọi lần khác. Người ta bảo rằng em có mang, mẹ em không dám tin ngay vả lại em cũng bảo rằng không... nên mẹ em lại đem em đi thăm ông khác, chẳng ngờ ông ấy cũng bảo thế...

Khô quá, trời ơi! em phải trốn về trước để viết cho anh mấy giòng xem anh có cách gì không ..
«Nga»

Vân đọc xong rồi ngẩn người vì chính Vân cũng chưa hề nghĩ đến chỗ đó. Nay mới tỉnh ngộ thì sự đã rồi, Vân đâm hối. Trong óc Vân lúc ấy hình như có tiếng bảo rằng: nhân câu chuyện chưa vỡ lở, truồn thẳng đi là hơn. Vân toan thi-hành kế ấy bỗng lại thoảng nghĩ đến Nga, à còn Nga thì sao?

Câu hỏi ấy làm cho Vân đứng ngay phắt dậy, không phải là Vân có diệu kế để cứu Nga đâu, thực không phải thế. Nhưng chính là Vân mới nảy ra một ý rất lạ vậy.

—Ừ, còn Nga thì sao?

Hay lắm, hay lắm! Ta không phải đi Tây, ông cụ nhà ta không cần phải quan, nhà ta không cần phải giàu có thế mà Nga sẽ là vợ ta! Ta dám mạnh

bạo mà nói thế- Ngay bây giờ ta cũng đã dám tự phụ là chồng Nga rồi vậy. Trời ơi! người vợ đẹp của ta. Trời ơi! môn hồi-môn lớn rõ là của ta.

Chứ không ư? ta không lấy Nga thì còn ai lấy Nga nữa. Chả lẽ song-thân Nga còn gả lừa cho ai được nữa. Mà lừa thế nào được ai, lừa thế nào được mắt thiên-hạ. Dù sao đi nữa, cũng phải «nề» ta một chút chứ.

Mà việc gì ta còn phải nghĩ lời thôi lần thắm. Chẳng khi nào Nga lại còn là của ai nữa.

Nghĩ thế, Vân lấy làm sướng quá, sướng một cách điên cuồng, Nếu không nể ai, Vân dám lăn lộn, đập phá vung lên vậy. Sau Vân phải cố tỉnh tâm để bắt đầu làm việc. Trước hết Vân phải thú thực với ông cụ để ông cụ sống lo liệu.

—Ừ cái ông cụ hủ lậu ấy. Nếu khôn mà xñống đây lo liệu cho ta thì còn được mùi sung sướng chứ nếu còn bo bo nhân với nghĩa thì cứ việc ôm lấy ông «khổng» ông «mạnh» má ăn cháo ở số Hanoi.

Nhưng nào biết cái ông cụ đạo đức ương gàn ấy có xuống ngay không hay lại còn lên mặt. Thôi được ta cứ nói với bà cụ nhà ta. Bà cụ ấy xưa nay chỉ nghe ông cụ. Hễ ông cụ đồng nói gì thì ôm ngay lấy cho rằng phải. Lần này chắc bà cụ nói tất ông cụ cũng phải nghe.

Vân bèn lấy giấy viết cho bà cụ 1 bức thư, rồi lại viết cho Nga và khuyên Nga nên thú thực với thầy me...

Ba hôm sau Vân nhận được thư của ông cụ trước.

Vân bóc ra 1 cách kiêu ngạo và đọc :

« Thăng con khốn nạn,

« Mày giàu thì mặc sắc mày, mày sướng thì mặc thầy mày. Mày đang tâm làm hại cả một đời người ta lại còn mở mồm ra nói những câu ấy. Đồ vô luân thường ! Đồ vô nhân đạo ! Ông không có thằng con như mày đâu. Mày đừng có va mồm mà nhận ông là bố mà người ta phải nhờ vào mặt ông đấy. Mày chết đâu thì chết hay là mày đi mà tự-tử. Đừng nên sống mà nhìn thấy mặt ông nữa ».

Vân đọc xong uất ức ngửa ngáy cả người. Tuy nói cứng mặc dầu nhưng không có ông cụ thì cũng không xong. Bỗng Vân nghĩ ra 1 kế, bèn đem sự thực nói chuyện với cô và nhờ cô lo dùm hộ.

Chẳng ngờ cô nghe xong giận quá vừa ôm mặt khóc vừa nói :

— Thế này thực là anh giết tôi, ời giời ời là giời. Anh bôi do bôi chấu vào mặt mẹ con tôi. Tôi quen biết người ta, con tôi bạn với con người ta mà bây giờ anh làm thế thì chẳng hóa ra tôi là đồ ma-cò thấy nhà

người ta giàu đem cháu ra đánh bả, ời giời ời... thực là nhà tôi vô phúc, kiếp trước tôi không ăn trộm chuông chùa.

Vân vừa sợ vừa thẹn, tê tái cả người, vội vàng mặc cô ngồi khóc một mình rồi hấp tấp đi ra cửa đứng.

Ngay lúc ấy Lan cũng vừa về chưa biết qua tý gì cả, tay cầm 1 cái gói bọc nhật trình về mặt hơn hờ vừa khoe với Vân vừa nói :

— Kìa anh Vân, đứng đây làm gì thế, em mua cái này sắp sửa đem mừng chị Nga đây.

Sao lại mừng Nga ?

— Vâng, Nga sắp lấy chồng, lấy một người mới đỗ tam biện sắp bổ vào Saigon.

— Thế Nga ?

— Anh bảo sao ?... à anh Vân ạ, vú già nhà Nga có nói chuyện rằng, người ấy năm ngoái đã hỏi nhưng ông bà hân không gả, bây giờ lại gọi gả vậy, em chắc có lẽ tại năm ngoái anh ta chưa đỗ đạt gì ? gớm chắc lép thục.

Vân lẳng lẳng không nói gì hình như chưa tin lời Lan là thục. Lan tiếp :

— Em có nói sai đâu, anh có còn nhớ không : ngày nọ em chả bảo rằng : con Nga về nhà chồng thế nào cũng đem theo 1 cái nhà với vài nghìn bạc vốn. Nhưng này này anh Vân ạ, hình

như tiền cưới cũng là của nhà Nga cả chứ anh kia thì có gì, thế mà trước kia em cứ tưởng ông bà ta kén đến con ông giời...

Thôi thế là đủ hiểu. Vân đủ hiểu rồi. Vân không ngờ cái thằng khốn nạn nào lại khốn nạn đến thế : ôi thế lực kim tiền, thân danh như mi mà cũng bị đồng tiền làm chói mắt. Hừ lại còn con Nga kia nữa khôn ngoan thực, mi tha cái « kỷ niệm » ấy vào Saigon ư ? mi tưởng ngoài thằng chồng của mi ra

không còn ai biết nữa ư. Nhưng còn ta đây, còn ta đây mà ! rồi ta sẽ cho mi biết tay.

Vân mới nói « rồi sẽ » đấy thôi, chứ chưa có thể « cho biết tay » ngay bây giờ được. Vì Vân chẳng còn mặt nào ở đây một ngày nào nữa.

Ngay hôm ấy Vân từ già Haiphong về mở cuộc « điều tra thành-phố Hanoi » lần thứ hai....

UYÊN-ƯƠNG

HÁT NÓI

Ái tình !

Nhân phi mộc thạch,
Giống thất tình chẳng
trách được đa tình.
Phải chăng cái duyên nợ bà
sinh,
Nợ vương lấy lẽ mần thình
không trả.
Tri kỷ lại gặp người tri kỷ.
Chung tình phải có kẻ chung
tình
Hãy cùng nhau mà gỡ mối tơ
mành
Lẽ trời định dễ đành hanh mà
được.
Chỉ biển thề non, không giây
mà buộc,
Hễ yêu nhau, không thuốc cũng
say mê.
Tạo nên cái nghĩa phu thê.

Đời hoa !

Hương trời sắc nước,
Sáng hoa còn vẻ lịch màu thanh.
Hoa ngậm sương, tươi ở đầu
ngành,
Sắc hoa đẹp, mùi thơm thanh
thảnh nhẹ.
Đời hoa vốn là đời đa-lệ.
Phận hoa đành vẫn phận mong
manh.
Lác hoa cười bao vẻ khuynh
thành,
Rập riu tới yến anh khôn kể xiết.
Rủi phải khi đổi thay thời tiết,
Gió đổi chiều thì biết tựa vào
ai ?
Thương hoa tan-tác toi bời,
Tiếc hoa nên nổi bụi ngùi xót
hoa

Viếng hoa giọt lệ chan hòa !

Sáng thu...

Sáng sớm hạt sương reo!
Phủ trắng cả trời cao.
Tiếng chim bay vô cánh,
Bởi gió đưa hắt hiu.
Cây cô trông tốt tươi,
Hoa cúc chum chim cười.
Hoa hồng mùi thơm ngát,
Khoe sắc nước hương trời.
Mặt trời xa lấp lánh,
Hùng cường khoe sức mạnh
Phá tan màn lối tăm,
Mưa sương dần dần tạnh,
Tiếng xe máy rầm rầm,
Lẫn tiếng người âm âm.
Đã đến giờ làm việc,
Cảnh bớt vẻ âm thầm !

Tình Ngây !

(Tử tuyết yết hậu)

Lên rừng gặp cô Mán
Tôi với giỏ khoa tán.
Ráo rếp việc không xong
chán !

Ngơ ngẩn chẳng nói gì,
Cô dả ngu dả sĩ,
Bực mình toan tiến bước
đi !

Chợt nghĩ những dân này,
Pháp thuật cao cường thay !
Vô phúc trêu vào chết
Ngay !

Vái cô mình một vái
Rồi tôi với cáo thoát.
Nhưng đi xa cổ còn
Ngoài !

Đền chùa Vô-Hưng.

Một tòa nhân tạo,
Hội khánh-thành nên đạo gót
xem qua,

Cái tam-quan ai sây đắp khéo
nguy nga,

Hai bên cửa vào ra đều phân
biệt,

Vào chùa, giữa thấy không lồ
năm ống bút,

Ánh vàng lòa trông thật khác
mọi nơi,

Đối hai bên san-sát tượng bao
người,

Vừa dưới đất rờ trên trời
đủ cả.

Người bị tội vạc dầu, bị đâm,
bị sả,

kẻ bị kẹp, bị sé, bị thả xuống
vực sâu,

Cho rắn-độc nó giết, nó cắn,
nó bấu,

Này là quỷ mặt-ngựa đầu trâu
canh giữ riết,

Bởi cái cảnh ghê người làm
mình chết khiếp.

Mặc những ai cứ việc lân-la.
Sẵn cửa sau mình vội lén ngay
ra.

Qua một giây mấy gian nhà
đãi khách.

Vận động hết nội công, mình
chen, mình lách,

Hơn nửa giờ mới thoát cái
« ách rình người »

Lấy khăn tay lau sạch giọt mồ
hôi.

Kìa đã tới « Mai-Sau » ngoài
lộng lẫy.

Dưới mái cong, hai con rồng
chầu dương vậy.

Vào trong đền càng thấy rõ
ràng thay !

TRONG BỐN TIẾNG ĐỒNG HỒ LÀ MƯỜI PHẦN KHỎI NỬA

Bệnh Lậu

Bất cứ mới lâu, kinh-niên thành kén, nhập cốt, quy đầu sưng, chỉ dùng ngay thuốc lậu (số 10) của nhà Trung-Hung là trong bốn tiếng đồng hồ mười phần khỏi nửa; rồi sau ba hôm là khỏi rất nọc, vì nhà thuốc Trung-Hung chỉ chuyên chữa về bệnh phong tình đã lâu năm, nên phát minh được rất nhiều các thứ thuốc hoàn toàn linh nghiệm, cho nên thuốc uống khỏi miệng bệnh phải bớt ngay, mà thuốc không có chất độc, không hại sinh dục, đi làm việc như thường, không bắt đi đái dắt, và vật vã, nhọc mệt; — nhẹ bốn ve, nặng 6 ve là khỏi dứt — giá mỗi ve 0\$60.

Bệnh Giang-Mai (tiêm-la)

Mới phát, nóng, rét, rức, đầu đau sưng, dật thịt, lở, loét, quy đầu, lên mào gà, hoa khê, nổi mề đay, mọc soài, cù đinh, thiên pháo, sắp nguy đến tính mệnh, chỉ uống ngay một liều thuốc Trung-Hung (số 15) là an toàn ngọc thể ngay, trong giây lát. thuốc uống không bốc lên giăng, không phải kiêng nước, không hại sinh dục, đi làm việc như thường, giá 0\$60 một ông.

Còn các ngài sáu khi khỏi bệnh rồi, mà mỗi khi uống rượu. thức đêm, hay làm việc gì quá độ, thì lại thấy quy đầu ra đôi tý mủ, như mũi loăng, giải gà, hay trắng như sữa đặc; nước tiểu lúc trong, lúc váng, lưng đau thận kém, mắt mờ óc váng, đêm thường đi mộng, giao hợp không bền, dương sự, ít cử, như thế là bệnh căn chưa rút, thì phải kíp đòi cho được thuốc (số 5) của nhà Trung-Hung tên gọi: « giải độc kiên tinh bổ thận hoàn » mà dùng là khỏi lập tức. — giá bán 1\$50 một hộp. — Vì các thứ thuốc kê trên đều có chứng tri ban khen nên được anh em làng chơi khắp cõi Đông-pháp ai, ai cũng nghe danh thuốc Trung-Hung điều hết lòng hoan nghênh tin dùng, và bản hiệu có nhận chữa khoán có giấy cam kết không khỏi trả lại tiền, ở xa biên thư mua thuốc bản hiệu xin gửi cách (lĩnh hóa giao ngân) và chỉ dẫn cách dùng rất là tinh vi cẩn thận.

« Ai mua từ sáu ống giở lên không phải chịu tiền cước. »

Trung-Hung được-phòng

348 Route de Hué 348

Hanoi

Từ cửa tiền, cửa hậu, cửa Đông,
cửa Tây,
Đều chật ních lớn, bé, trẻ, già,
me tây thím khách.

Các bà các cô tay mang tay sách
Đem hương, hoa, trầm, bạch
đề lên ban,

Các công tử thời vác gậy vác
can,

Đi theo riết mấy có nàng nhi-
nhỏ.

Thấy cảnh ấy mình như tự
thẹn,

Chốn « âm mây » sao dám hẹn
hò nhau ?

Người ta thời đi lễ đi cầu,
Các cậu chỉ một màu ve-vãn,

Trông thấy vậy càng thêm chán
ngán.

Quay trở ra xem vài ván cờ chơi
Đi đến đâu cũng thấy chật

những người.
Mình tự hỏi: sao thiên hạ lại yêu
chùa Hưng-Võ

Có lẽ bởi chùa mới, rộng, sang
vệ sinh nguy nga lồ lộ,
Phật ở đây rạng rỡ đẹp mà to,
Bởi cho nên thiên-hạ mới hoan-
hó.

Cảnh chùa Võ tân thời nay có
một;

Khen cho thiên hạ biết điều
hay của tốt,

Nên đua nhau, nô nức vái rồi
quỳ,

Mong « Phật mới » phù hộ lũ
ngu si,

Đem đầu lễ, lễ đi cho giầy phước !
Mọi trò về mình xem đã thỏa

thích.
Vạch dào người mình lên quách
ra về,

Ngoài đường như nước ngựa xe
Người đi kẻ lại có bề vui thay !

Vui hơn cả hội chùa Thầy !

Ngày 9 tháng 11 năm Quý-Dậu

NGHÈ-BÙN

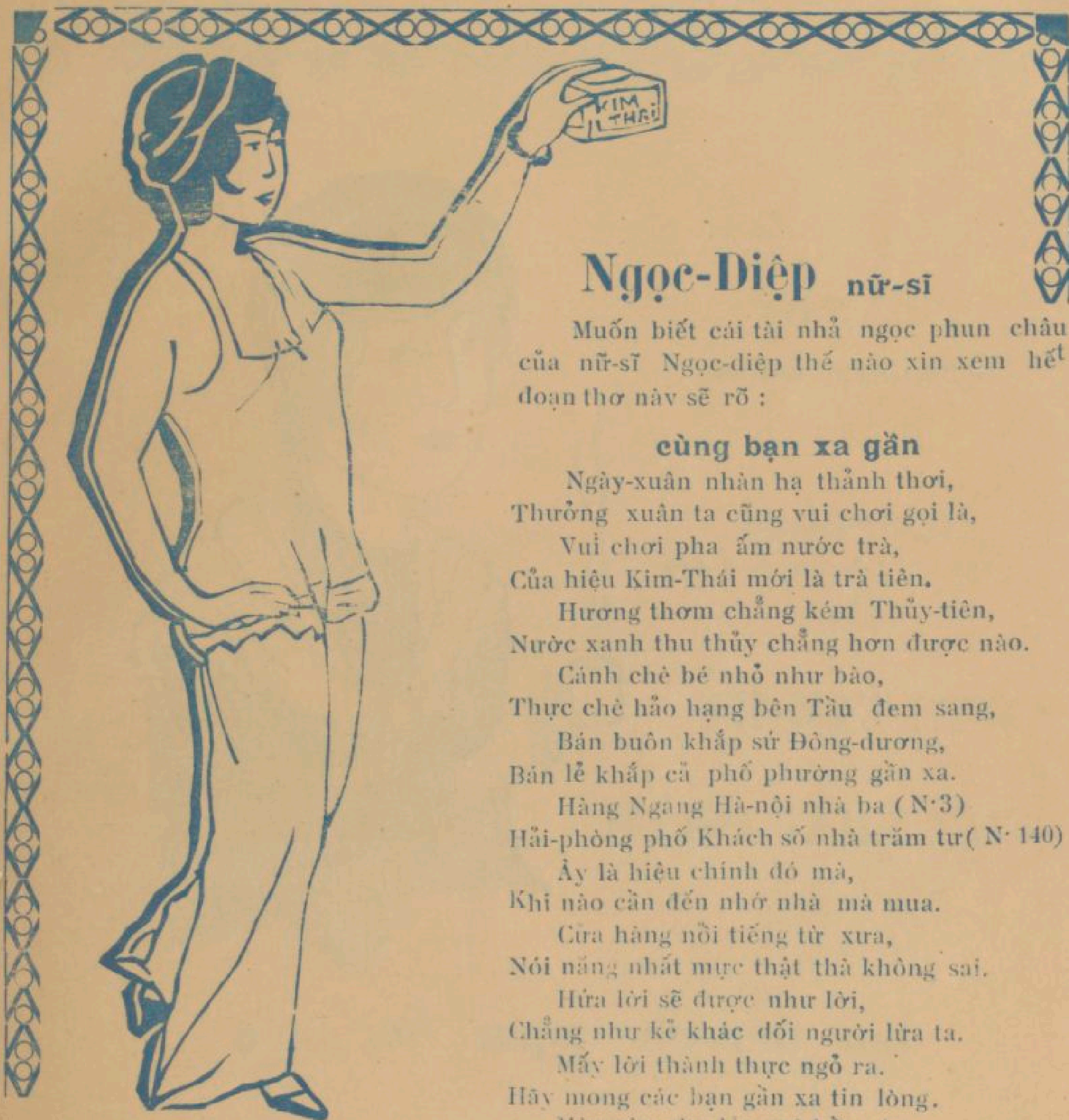
TÂN - VĂN TIÊU - THUYẾT

(collection des contes et nouvelles)

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

HANOI

Sách này in tại nhà in Lê-Cường của hiệu
thuộc Hồng-Khê mới mở, in dễ mà đẹp.
Nhận in đủ các việc, bán đủ các thứ thuốc

Ngọc-Diệp nữ-sĩ

Muốn biết cái tài nhả ngọc phun châu của nữ-sĩ Ngọc-diệp thế nào xin xem hết đoạn thơ này sẽ rõ :

cùng bạn xa gần

Ngày-xuân nhàn hạ thanh thời,
Thường xuân ta cũng vui chơi gọi là,
Vui chơi pha ấm nước trà,
Của hiệu Kim-Thái mới là trà tiên.
Hương thơm chẳng kém Thủy-tiên,
Nước xanh thu thủy chẳng hơn được nào.
Cánh chè bé nhỏ như bèo,
Thực chè hảo hạng bên Tàu đem sang,
Bán buôn khắp xứ Đông-dương,
Bán lẻ khắp cả phố phường gần xa.
Hàng Ngang Hà-nội nhà ba (N°3)
Hải-phòng phố Khách số nhà trăm tư (N°140)
Ấy là hiệu chính đó mà,
Khi nào cần đến nhớ nhà mà mua.
Cửa hàng nổi tiếng từ xưa,
Nói năng nhất mực thật thà không sai.
Hứa lời sẽ được như lời,
Chẳng như kẻ khác dối người lừa ta.
Mấy lời thành thực ngỏ ra.
Hãy mong các bạn gần xa tin lòng.
Mây râu cho làn má hồng !

NGỌC-DIỆP nữ-sĩ.

Nói lời-bạn gái

Chè Kim-Thái thật trẻ hạng nhất,
Nổi tiếng khen rây đất Việt-Nam.
Nước xanh, cánh nhỏ, hương thơm,
Uống vào mát ruột tiêu đờm không khan.
Thận không hại, lại còn bổ nữa,
Đêm ngủ yên, ngày bữa ngon cơm.
Ô-long, liên tử, liên-tâm,
Đủ bấy nhiêu hạng lụy tâm mà dùng.
Khi lễ Tết, muốn dùng quà biếu,
Kim-Thái kia còn thiếu gì đâu.
Nhất-phẩm Tam-Hỷ là đầu,
Các thứ chè khác còn đâu được bằng.

HÀN-SĨ

TỔNG HIỆU

Haiphong, 140 Phố-Khách
Hanoi, 3 Phố hàng Ngang

CHI ĐIỂM

Bắc - Giang, Phố - Khách
Thanh-Hoá 65 Phố - Nhớn
Qui - Nhơn, Phố - Khách

ĐẠI-LÝ

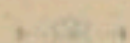
NAM-ĐỊNH

Hàng-Mậu, 215, Phố-Khách
Kong-Phát, 228, Phố-Khách

HANOI

8 PHỐ HÀNG-NGANG

HAIPHONG

140 Phố Khách 140

CHÈ TAM-HY

CHÈ NHẬT-PHÂN

hai thứ chè ngon của hiệu

KIM - THÁI

là một hiệu chè có tiếng và
to nhất cõi Đông-Pháp

Imp. Le-cường 88 Route de Hué—Hanoi